

пжти процесията, защото на третиятъ пжтъ при порти-
тъ забиха колътъ съ главата на сина ѳ. Тя падна
на колѣни, скръсти си ржцетѣ на гърдитѣ, погледа
на главата и почна тихо да повтаря:

— Сине мой . . . синко . . . синко ! . .

Послѣ се подигна, погледна още единъ пжтъ
главата на сина си и, като направи едно усилие надъ
себѣ си, се отдалечи. Тя отиде право въ затворѣтъ.
Ако надзирателѣтъ при затворѣтъ и да бѣше добъръ
физиономистъ, пакъ нищо не можаше отгада колко
е страдала тази жена прѣзъ този день; той неможаше
даже подозрѣ, че тя е страдала. Лицето ѳ бѣше
свършено спокойно, а гласѣтъ ѳ — тихъ, спокоенъ;
тя каза своята фамилия.

— Мокра, отговори надзирателѣтъ, — зная, зная.
Пашата ни прати *хаберъ* за тебе.

— Позволи ли ми да се виждамъ съ затворенитѣ?

— Да, позволи . . . позволи . . . само не на
всички.

— Не се безпокои, джанамъ, отговори тя доб-
рудушно. Азъ искахъ позволение отъ пашата не за
да та оскърбя.

— Въ такъвъ случай не трѣбваше да искашъ
разрѣшение.

— Азъ не искахъ ти да оставашъ отговоренъ.

— А, добрѣ. — Надзирателѣтъ се усмихна и
попита: — ти синъ ли имашъ тука или братъ? Ко-
го търсишъ? Кой ти е милъ?

— Всичкитѣ ми се мили. Не видишъ ли, че азъ
сѣмъ стара? Старитѣ обичатъ чуждитѣ дѣца, като
своитѣ.

— Тѣй е то. Но може нѣщо да се поразмисли
за твойтъ синъ, ѳ каза той.

— Добрѣ, да поразмислишъ, отговори Мокра,
като разбра, че за извѣстно възнаграждение ще може
да се освободи нѣкой отъ затворѣтъ.

— Тогава да идемъ, отговори надзирателѣтъ,
като ставаше отъ мѣстото си.

— Почакай малко, каза тя, като си протѣгна
ржката. Азъ по-напрѣдъ ще ида да имъ взѣма ѳде-
ние; азъ неискамъ да ида при гладнитѣ съ праздни
ржцѣ.